

силно, брадвата са отчюпва отъ топоришката и потъва тамамъ деветъ педи въ динята. Тръгва баща ми изъ динята да си търси брадвата; тукъ брадва, тамъ брадва, нѣма брадва, нѣма нищо; като отишълъ кадѣ срѣдата ѝ, срѣшва единъ камиларъ.—А бе чичо! пита го, несрѣщали тадѣзъ нѣкоя брадва?—»Ихъ холамъ, казалъ му камиларя, ма-ла си лапни-шеранъ, азъ загубихъ тукъ деветъ камили съ тваръ, че неможж да ги намѣря, а пакъ ти брадва ли ще намѣришъ?»

Тъзи е мойта приказка, казалъ воденчарьтъ; хж казвай и ти, додѣ не е изгорѣла питата.

Хитъръ Петъръ подкачилъ:

Едно време дядо ми билъ пчеларъ въ Доброджа, дѣто ималъ четрийсетъ тръвни пчели; но за да му не липса ни една муха, обградилъ ги наоколо съ плетъ и ката вечеръ, кога са завръщали пчелитѣ, причетвалъ ги. Една вечеръ, като ги причелъ, забѣлѣзалъ, че една пчелица му липсва. Грабва са дядо ми и хайди прѣзъ Доброджята да си търси мушицата. Тука-тамъ най-сѣтнѣ я намѣрилъ у единъ татаринъ, който я впрѣгналъ наедно съ бивола си въ плуго и, урели уре. То кавги, бе давий, хеле мой дяду сполучва да си отнеми пчелицата. Горкана си! тя да тегли рало да тегли протрилъ ѝ са врато и не я бивало за нищо. Дяду знаелъ малко нѣщо да цѣри, изгорява той единъ орѣхъ и съ ядкитѣ му натрива врато ѝ и я уздравилъ. Нещешъ ли, останало една ятка въ шията ѝ, хванала коренъ и за малко време изниква, покарва, отрасва единъ коскоджамети орѣхъ, който зелъ да вържи и орѣхчета. Кой мине заминѣ край орѣха, хвъргалъ ту съ сопи, ту съ груди (пръстени буци), ту съ ка-